

ANNE METTE

HANCOCK

RUUMISKUKKA

BAZAR

ANNE METTE HANCOCK

RUUMISKUKKA

SUOMENTANUT SALLA KORPELA

BAZAR

Suomentanut Salla Korpela
Tanskankielinen alkuteos *Ligblomsten*

© 2017 Anne Mette Hancock

First published by Lindhardt og Ringhof, Denmark
Published by arrangement with Nordin Agency ApS, Denmark

Otteen teoksesta *Heloisen taivas: kertomus abbedissa*
Heloisen rakkaudesta ja elämäntyöstä (s. 8, 19, 21, 64, 104–105)
on suomentanut Eila Kostamo.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-093-6

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Äidilleni ja isälleni.

1

Anna kuvittelee usein, että tappaisi miehen. Hiipisi hiljaa hänen lähelleen ja sivaltaisi yhdellä päättävällä liikkeellä kurkun auki. Niinpä hän ei herännyt heti vaan räpytteli uneliaana silmiään ja tokeni vähitellen unesta, jossa hänen verkkokalvollaan oli vilissyt taas erilaisia väkivaltakohtauksia, ja sydämalassa läikkyi onnellinen tunne.

Onko se nyt ohi?

Hän jäi hetkeksi pimeään makaamaan ja yritti saada todellisuudesta kiinni. Hän katsoi kelloa kivilattialla sängyn vieressä. Se näytti 5.37. Tämän pidempään hän ei ollut nukkunut kertakaan sen jälkeen, kun oli asettunut taloon.

Viereisen kadun varrella olevan luostarin puutarhasta kantautui koiran haukku. Kaksi haukahdusta, tukahdutettu ulvaisu ja sitten rikkumaton hiljaisuus. Anna nousi kynnärpäiden varaan ja terästi kuuloaan. Hän oli aikeissa käydä uudelleen makuulle, kun kuuli auton lähestyvän hitaasti ja yskähdellen.

Hän nousi ylös ja meni kiireellä katsomaan makuuhuoneen toisesta ikkunasta. Levottomuus hyökyi aaltona hänen lävitseen. Hän raotti toista ikkunaluukkua niin, että aamuaurinko tulvi huoneeseen kapeana kaistaleena, ja katsoi toisesta kerroksesta alas kadulle. Rue des trois Chapons oli autio, ellei laskettu vastapäisen puutarhan muurin kolossa kyyhöttävää kissaa.

Anna kiersi katseellaan kadun varren talot ja jäi katsomaan vastapäisen talon pohjakerroksen ikkunaa. Se oli auki. Tavallisesti talon kaikki ikkunat olivat kiinni. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän näki elonmerkkejä nuhjuisessa rakennuksessa.

Muurin tumma aukko tuntui suunnatun häntä kohti kuin tuijottava silmä.

Ahdistus alkoi kihelmöidä hänen sormissaan ja hän tunsu sydämensä sykkeen korvissaan.

Onko se hän? Löysivätkö he minut?

Hän jäi ikkunaluukkujen taakse piiloon katsomaan katuja, kunnes sai hengityksensä tasaantumaan. Sitten hän nyökkäsi rauhoittavasti itselleen. Siellä ei ollut ketään. Kukaan ei piilotellut varjoissa.

Pienellä kadulla käveli harvoin ketään ylipäätään. Rue des trois Chapons kurottui kapeana ja mutkittelevana torin laidalla seisovalta kirkolta kaupungin pääkadulle. Jos levitti kätensä, saattoi vaivatta koskea kivitaloja kadun kummallakin puolella. Kadun tasolla nenään huokuva makea löyhkä paljasti, että vapaana vaeltelevat kissat hakeutuivat öisin tänne turvaan. Täällä ne luikkivat ja mourusivat etsimässä seuraa. Mutta ihmisiä ei Anna ollut nähnyt montaakaan. Ei täällä kujalla.

Hän sulki ikkunan ja kiipesi alasti epätasaisia kiviportaita ylös. Kattoterassilla hän avasi hanan ja puutarhaletkusta tulvi vettä kivisille laatoille. Hän keräsi letkun ja huuhteli itsensä virtaavassa vedessä. Kylmä vesi pisteli hänen unesta lämmintä kehoaan, mutta hän ei reagoinut siihen.

Hän puisteli veden iholtaan ja pöyhi märkiä hiuksiaan. Sitten hän upotti sormenpäät lommolle painuneisiin poskiinsa ja katsoi omaa peilikuvaansa terassin oven ikkunalasista. Hän oli laihtunut. Ei paljon, ehkä vain kolme tai neljä kiloa, mutta rinnat olivat kutistuneet, käsivarret ohentuneet ja kasvot kapeutuneet.

Hän ei osannut päättää, kumpaa muistutti enemmän: ylikasvannutta lasta vaiko vanhaa naista. Kumpikin vaihtoehto sai hänen vatsansa vääntymään.

Hän pukeutui trikoomekkoon ja veti sandaalit jalkaan, laskeutui keittiöön ja otti esiin palan patonkia ja purkillisen viikunamarmeladia. Hän söi ikkunan ääressä seisten ja kuunteli torille pystytettävien myyntikojujen kolinaa.

Hän oli lähettänyt kirjeen eilen.

Hän oli ajanut kolmen tunnin matkan Cannesiin, jossa hän oli ensin noutanut FedEx-paketin Rue de Mimontin postitoimistosta. Autoon palattuaan hän oli heti repinyt paketin auki ja tarkistanut, että siinä oli rahaa. Sitten hän oli sujauttanut kirjeen postilaatikkoon postitoimiston edustalla ja ajanut takaisin Rue des trois Chaponsille. Parin päivän päästä hän lähettäisi seuraavan. Ja sitten vielä yhden. Sillä väliin hän ei voinut muuta kuin odottaa. Ja toivoa.

Syötyään viimeisen patonginpalan hän painoi lippalakin päähänsä, otti reppunsa ja lähti talosta. Hän käveli pääkadulle ja torille, missä hän pysähtyi kojujen keskelle ja jäi siihen aistimaan elämää ympärillään.

Joukko lapsia oli kerääntynyt pienen, huteran taittopöydän ympärille. Pöydällä oli pahvilaatikko, jossa oli pieni kili innokkaiden käsien silitettävänä. Isokokoinen, shortseihin pukeutunut mies puski kaksospoikien välistä laatikon luo ja työnsi kilin suuhun tuttipullon, jonka se tyhjensi ahneesti. Vapaalla kädellään hän ojensi muovisen korin kohti lastensa innostukselle hymyileviä vanhempia. Nämä kaivoivat vastahakoisesti muutama kolikon taskuistaan ja heittivät ne koriin. Mies kiitti ilmeettömästi ja veti pullon nälkäisen kilin suusta niin, että maitoa roiskui joka puolelle.

Anna seisoi pitkään ja inhoten katsomassa, kun mies toisti tempunsa. Hän oli vähällä mennä kiskomaan pullon miehen

kädestä, kun huomasi äkkiä iäkkään pariskunnan istumassa kadun toisen puolen kahvilassa köynnöskasvin alla. Mies oli kalju ja hänellä oli keltainen poolopaita. Hän oli keskittynyt syömään jotakin croissantin tapaista. Annan huomio kiinnittyi ensiksi miehen paitaan, mutta hänen vieressään istuva pyylevä, pyöreäposkinen nainen sai Annan seisahtumaan.

Anna ei ehtinyt panna merkille, mitä naisella oli yllään. Ainut, mitä hän näki, oli kamera, jota nainen piteli kädessään ja jonka hän oli suunnannut suoraan kohti Annaa.

Anna kääntyi ympäri, hiipi seuraavaan kadunkulmaan ja kääntyi siitä.

Sitten hän pinkaisi juoksuun.

2

”Ei se ole sama. Ei lähelläkään!?” Ylikonstaapeli Erik Schäfer katsoi epäuskoisena kollegaansa pöydän toisella puolella.

Hän ja Lisa Augustin olivat jakaneet työhuoneen jo miltei vuoden, eikä sinä aikana ollut kulunut päivääkään ilman jotakin kiihkeää mutta hyväntuulista väittelyä siitä tai tästä vähäpätöisestä asiasta. Eikä tämä päivä ollut poikkeus.

”Niin se vain on. Sinä kun olet eri sukupolvea, sillä on sinulle toinen merkitys. Yhteiskunta on aivopessyt meidät kaikki luulemaan, että yksi on täysin normaalia ja sosiaalisesti hyväksyttävää, kun taas toinen on moraalisesti samassa kategoriassa kuin kavallus ja kuolemantuottamus. Niillä ei periaatteessa ole paljoakaan eroa. Olemme vain jostain syystä *päättäneet ajatella*, että niillä on eroa.”

Augustin korosti sanojaan huitomalla puoliksi syödyllä kalkkunaleivällä, joka hänellä oli kädessä.

”Okei, vielä kerran”, Erik Schäfer sanoi. ”Sanot, että seksi ja hieronta ovat sama asia?”

”Sanon, että molemmat tuottavat fyysistä tyydytystä hyvin yksityisellä tasolla. Oletetaan, että sinä ja Connie olette molemmat varanneet ajan hierontaan.”

Ajatus vaikutti Schäferilta varsin epätodennäköiseltä.

”Sinun hierojasi on nainen, hänen hierojansa on mies. Olette erillisissä hämärissä pikku huoneissa, joissa on sängyn tapainen

kaluste. Riisutte vaatteenne ja annatte täysin vieraan ihmisen hieroa öljytyillä käsillään alastomia kehojanne. Siellä tuoksuu ruusuöljy, ja luultavasti taustalla soi jokin meditatiivinen, viipyilevä hyvän olon musiikki ja kumpikin makaa omassa kopissaan ajattelemassa: Ah, ihanaa, jatka samaa rataa, tuntuu niin hyvältä.”

”Sinulla on sinappia leuassa.” Schäfer katsoi häntä tylsty ja osoitti keltaista tahraa.

Lisa Augustin veti ryppyisen paperinenäliinan Sunset Boulevard -laukustaan, pyyhki sinapin ja perusteli edelleen: ”Sen jälkeen tapaatte taas, maksatte laskun ja kerrotte toisillenne, kuinka ihanaa se oli. Voitte paremmin kuin koskaan eikä kumpikaan syytä toistaan siitä, että joku vieras on juuri tyydyttänyt toisen fyysisesti. Päinvastoin, te olette herttaisen yhtä mieltä siitä, että hieronnassa pitäisi käydä useammin.”

Lisa Augustin käänsi kämmenensä ylöspäin ja kohautti olkiaan tavalla, joka korosti, että vain tomppeli ei tajua ajatuskulkua.

Schäfer räpyytti silmiään muutaman kerran. ”Tarkoitat siis, että hieronnan pitäisi olla yhtä lailla kiellettyä kuin seksin harastamisen jonkun muun kuin oman kumppanin kanssa.”

”En todellakaan, Schäfer, yritä nyt tajuta. Tarkoitin, että kummankin pitäisi olla yhtä sallittua.”

Erik Schäfer räpäytti silmät selälleen.

”Se on tieteellisesti todistettu”, Lisa Augustin jatkoi. ”Jos parisuhteessa olisi vähemmän rajoituksia, se lisäisi aviollista tyytyväisyyttä, ja eroja tapahtuisi vähemmän ja varsinkin jos vaimolla olisi lupa naida muiden kuin miehensä kanssa.”

”Täyttä paskaa!”

Lisa Augustin nauroi ääneen.

”Ajattelet noin vain siksi, että sinulla on miehen aivot”, Schäfer jatkoi viitaten siihen, että Lisa Augustin oli kaatanut

sänkyyn enemmän naisia 28 ikävuoteensa mennessä kuin hän itse kaksi kertaa pidemmän elämänsä aikana.

”Etkö usko minua?” Lisa Augustin pyörähti puoli kierrosta toimistotuolillaan ja ryhyi takomaan tietokoneensa näppäimistöä etsiäkseen tietoja väitteensä tueksi, kun Schäferin puhelin soi.

”Pelastus tuli”, Schäfer nauroi ja vastasi. ”Haloo?”

”Tuota, hei, täällä on eräs nainen, joka haluaa puhua kanssasi.” Ääni toisessa päässä kuului poliisitalon puhelinkeskukseen.

”Mikä hänen nimensä on?” ”Ei halua sanoa.”

”Ei halua sanoa?” Schäfer kysyi. ”Mitä hittoa?”

Augustin lakkasi kirjoittamasta ja katsoi Schäferiä uteliaana.

”Nainen sanoo vain, että hänellä on jotain tärkeää näytettävää sinulle. Hän sanoo, että se liittyy johonkin vuonna 2013 tutkimaasi murhatapaukseen.”

Schäfer sai säännöllisesti sekä sähköposteja että puheluita ihmisiltä, jotka kuvittelivat voivansa antaa tietoa. Oli kuitenkin melko harvinaista, että joku ilmestyi poliisitalolle. Ja vielä harvinaisempaa oli, että tiedonannot liittyivät niin kauan sitten tapahtuneisiin asioihin.

”Hyvä on, Pyydä vartijaa saattamaan hänet toiseen kerrokseen ja viemään kuulusteluhuoneeseen numero 1.”

Schäfer sulki puhelimen ja nousi.

”Kuka se oli?” Lisa Augustin kysyi ja huomautti pienellä päänliikkeellä housunnapista, jonka Schäfer oli lounasta syödessään työpöytänsä suojissa vaivihkaa avannut tehdäkseen tilaa vatsalleen.

”Se oli vaimoni”, Schäfer vastasi, veti vatsan sisään ja napitti housut. ”Hän on juuri nainut puutarhurin kanssa, joten hänen mielestään olen ansainnut hyvän päähieronnan. Hieroja on paraikaa kiipeämässä portaita ylös.”

3

Miltei äänetön syyskuinen tihkusade vihmoi Kööpenhaminan yllä jo viidettä päivää. Kauan sitten taakse jäänyt kesä oli ollut tavallista harmaampi, ja näin jälkikäteen tuntui kuin toisistaan eroavien vuodenaikojen tilalle olisi tullut loputtomiin jatkuva kurainen syksy.

Heloise Kaldan oli sulkemaisillaan karmeja pitkin vettä valuttavan keittiönikkunan, kun hänen kännykkänsä alkoi siristä ruokapöydällä. Se oli soinut miltei lakkaamatta koko viikonlopun. Tällä kertaa hän ei tuntenut näytöllä vilkkuvaa numeroa, joten hän jätti vastaamatta. Hän heitti tummanvihreän kapselin Nespresso-keittimeen, joka alkoi tuota pikaa sylkeä tervanmustaa *lungoa*.

Heloise näki olohuoneen ikkunasta Marmorikirkon vihertävän kuparisen kupolin. Vanha kattohuoneisto Olfert Fischers Gaden kulmassa ei ollut tilava eikä kaunis, kun hän aikoinaan osti sen. Siinä ei ollut edes suihkukoppia, ja vanha keittiö, nykyisin Heloisen mielipaikka, oli ollut todella rähjäinen. Mutta pieneltä olohuoneen parvekkeelta oli ollut avoin näkymä Marmorikirkolle, ja tämä oli ollut yksi harvoista kriteereistä, jotka hän oli ilmoittanut kiinteistönvälittäjälle: kirkon kupolin pitää näkyä ainakin yhdestä asunnon ikkunasta.

Kun hän oli lapsena viettänyt viikonloppuja isänsä kanssa, kupoli oli ollut *heidän* paikkansa. Joka toinen lauantai he olivat

syöneet täytekkakuja ja juoneet kuumaa kaakaota Conditori La Glacessa, jossa kakuja ahmiva Heloise oli hurmannut tarjoilijat. Sitten he olivat kävelleet yhdessä Bredgadea pitkin kirkolle. Siellä he olivat yleensä lähteneet kiipeämään kierreportaita ylös, kävelleet ullakkohuoneen narisevan laualattian poikki ja istuutuneet tornin ylimmän tasanteen penkille.

He olivat istuneet vieri vieressä katselemassa edessään avautuvaa Kööpenhaminaa, joka oli toisinaan lumen peitossa, kylpi joskus auringossa, mutta useimmiten oli vain tuulinen ja harmaa. Hänen isänsä oli osoitellut historiallisia rakennuksia ja kertonut pitkiä, koskettava tarinoita kuninkaista ja kuningattarista. Heloise oli istunut, kuunnellut ja katsonut häntä silmillä, joista näki, että hän ajatteli olevansa maailman suloisin ja terävin tyttö, ja joka kerta isä oli opettanut hänelle kolme uutta sanaa, joita hänen piti opetella käyttämään ennen heidän seuraavaa tapaamistaan.

”No niin, katsotaanpa”, isä oli sanonut, sipaissut etusormensa kärkeä alahuuleen ikään kuin selaisi jotakin näkymätöntä tietosanakirjaa.

”Ahaa! Päivän sanat ovat: ’intoilija’, ’barokki’ ja... ’ylenpalttinen’.”

Sitten isä oli selittänyt sanojen merkitykset ja antanut esimerkkejä yhteyksistä, joissa niitä voitiin käyttää, ja Heloise oli imenyt kaiken sisäänsä. Hän oli rakastanut heidän kahdenkeskisiä hetkiään kirkon tornissa, ja siellä, hänen nojatessaan isän sanojen tahdissa nousevaan ja laskevaan vatsaan oli herännyt kiinnostus tarinankerrontaan. Hänen ensimmäisen oman asuntonsa makuuhuoneen ikkunasta oli ollut hyvä näkymä kupolille. Siitä oli lopulta tullut hänelle kuin onnen amuletti, muisto onnellisesta ja merkityksellisestä lapsuudesta, ja sitä hän matkustaessaan eniten kaipasi. Mutta harvoin hän seisoj katsojassa kirkkoa tavallisena maanantai-iltapäivänä, kuten nyt.

Normaalioloissa hän olisi sanomalehden toimituskokouksessa keskustelemassa viikon painopisteistä ja suunnittelemassa tutkimuksiaan.

Mutta ei tänään.

Hänen edessään keittiön pöydällä olivat aamulehdet. Skriverin tapaus oli niiden kaikkien etusivuilla.

Hän avasi Demokratisk Dagbladin, joka oli ollut hänen työpaikkansa viimeisten viiden vuoden ajan, ja luki pääkirjoituksen sivulta kaksi. Siinä päätoimittaja Mikkelsen pahoitteli pari päivää aiemmin julkaistua artikkelia, joka käsitteli muotimastodontti Jan Skriverin investointeja ympäristön kannalta katastrofaaliseen tekstiilitehtaaseen, joka työllisti alaikäisiä Bangalossa. Toimittaja oli ollut ”liian herkkäuskoinen tavoitellessaan totuutta”, päätoimittaja kirjoitti. Se oli paatoksellinen, tarkasti harkittu tapa pestä kädet, ja sen ainut tavoite oli saada lehti vaikuttamaan rehelliseltä ja puolueettomalta ja – ennen muuta – irti-sanoutua kaikesta vastuusta.

Reilu peli. Eihän asia ollut päätoimittajan vastuulla. Se oli hänen omalla vastuullaan. Heloise oli kirjoittanut artikkelin, hän oli luottanut lähteeseensä, eikä ollut ollut riittävän huolellinen.

Miten helvetissä hän saattoi olla niin tyhmä? Miksi hän ei ollut tarkistanut faktoja ja tarkistanut niitä vielä uudelleen? Miksi hän oli luottanut mieheen?

Hänen puhelimensa alkoi taas väristä. Tällä kertaa ruudulla näkyi numero, josta tulevaan puheluun hän ei voinut jättää vastaamatta. Hän antoi sen soida kolme kertaa ja vastasi sitten väsyneellä äänellä.

”Kaldan”

”Hei, minä tässä. Olitko nukkumassa?” Karen Aagaard, toimituspäällikkö, kuulosti kireältä toisessa päässä.

”En, kuinka niin?”

”Äänesi kuulostaa vähän käheältä.”

”Ei, olen ollut hereillä kauan.”

Heloise oli valvonut suurimman osan yöstä ja tyhjentänyt loput Gerdan kanssa toissa päivänä avatusta valkoviinipullosta. Hän oli mielessään kääntynyt ja vääntänyt tapausta joka suunnasta, käynyt läpi tapahtumien jokaisen yksityiskohdan ja yrittänyt katsoa tarkasti kokonaiskuvaa. Vaikka hän kuinka yritti, tapaus pysyi hämäränä ja sekavana. Tai ehkä hän vain ei pitänyt näkemästään? Hän oli toimittaja – ja erinomaisen taitava sellainen – eikä yksinkertaisesti ollut hänen tapaistaan tehdä tällaista virhettä. Hän oli raivoissaan itselleen – ja *miebelle*.

”Tiedän, että kehotin sinua pitämään vapaapäivän tänään”, Karen Aagaard sanoi, ”mutta Scowl haluaisi nähdä sinut.”

Pulskaa puutarhatonttua muistuttava Carl-Johan Scowl toimitti Demokratisk Dagbladin osastoa, jossa tarkasteltiin lehden artikkeleissa ilmenneitä virheitä ja poikkeamia hyvästä lehti-miestavasta. Se, jonka ovea hän koputti, tiesi että edessä oli pitkä päivä, joskus pitkä viikko ja pahimmassa tapauksessa uran pääte piste.

”Taasko?” Heloise sulki silmät ja antoi päänsä notkahtaa taaksepäin. Hän ei olisi jaksanut ajatellakaan, että tapauksen kulku pitäisi käydä taas kerran kohta kohdalta läpi. He olivat keskustelleet siitä jo kolmesti.

”Kyllä, sinun täytyy vain piipahtaa täällä, jotta asia saadaan käsitellyksi loppuun. Scowl haluaisi vielä dokumentoida jotain pikkuasioita, jotta päästään eteenpäin. Kyllä kai itsekin haluat sitä.”

”Olen siellä vartissa”, Heloise sanoi ja lopetti puhelun.

Hän veti mustan nahkatakkin eteisen naulasta, potkaisi kynnyksmatolla lojuvaa mainoskasaa ja paiskasi oven kiinni perässään.

Demokratisk Dagbladın toimitus majaili Store Strandstaeden varrella suojellussa rakennuksessa, jonka vanhanaikainen, monarkistinen ulkomuoto ja sisustus kuvastivat lehden konservatiivista linjaa. Rakennuksessa oli korkeat holvikatot, käsintehdyillä tapeteilla päällystetyt seinät ja niin paperinohuet lasit vanhoissa ruutuikkunoissa, että talviaikaan Heloise tärisi vilusta.

Hän pysäköi pyörän rakennuksen eteen ja nyökkäsi tervehdykseksi parille markkinointiosaston nuorelle kaverille, jotka istuivat tien toisella puolella kahvilassa tupakalla. He kyyhötivät sateensuojassa raskaan mustan markiisin alla. Markkiisin päällä oli ratkeamispisteeseen asti vettä, ja sadevesi tippui paksumu metallivaijereita pitkin alas. Heloise jäi seisomaan ja katsomaan, romahtaisiko koko markiisi kaverusten päälle.

Toinen kavereista huikkasi hänelle: ”Hei, Kaldan, miten menee?”

Vieressä istuva kaveri kumartui hänen puoleensa ja kuiskasi katsettaan Heloisesta irrottamatta jotain mikä sai heidät molemman nauramaan. Heloise kääntyi heistä pois ja sujautti kulkukorttinsa lukijaan pääoven oikealle puolelle. Hän näppäili PIN-koodinsa, jolloin ovesta kuului mekaaninen hyrinä ja se lähti hitaasti avautumaan.

Heloise päätti kävellä portaita pitkin kolmannessa kerroksessa sijaitsevaan uutistoimitukseen, minne hän loikki kaksi askelmaa kerrallaan. Hänen päästessään perille Karen Aagaard odotti käytävällä. Heillä oli aina ollut hyvä suhde. Hyvä ja vahva työtoveruus, ja Heloise kunnioitti häntä sekä toimittajana että ihmisenä. He eivät kuitenkaan olleet koskaan olleet toistensa uskottuja. Heloise tiesi, että Aagaard asui Hellerupissa, oli naimisissa ja hänellä oli poika armeijassa, mutta muuta käsitystä

hänellä ei ollut toimituspäällikkönsä siviilielämästä, eikä vastavasti toimituspäälliköllä hänen elämästään. Tällainen läheisyyden taso sopi hänelle loistavasti – varsinkin tänään.

”Anna kun arvaan: Et usko sateenvarjoihin, siitäkö on kyse?” Aagaard katsoi Heloisen likomärkiä vaatteita kysyvästi.

Heloise hymyili ja pudisti sadeveittä yltään. ”Niin aikuista ei minusta ole vielä tullut.”

”Oletan, että olet lukenut tämän päivän pääkirjoituksen?”

”Kyllä.”

”Ja?”

Heloise kohautti olkiaan. ”Mitä muuta Mikkelsen olisi kirjoittanut?”

”Voit tietysti olla oikeassa. Mutta hän oli tosiaan vihainen, kun toissa päivänä puhuin hänen kanssaan. Jos et olisi kirjoittanut suurta osaa lehden isoista jutuista tänä vuonna, luulenpa että olisit saanut potkut. Enkä ole totta puhuen vieläkään sataprosenttisen varma, että selviät tästä.”

”Kiitos, juuri tuollaista kannustusta kaipasinkin.” Heloise avasi maisemakonttorin oven. ”Sinun jälkeesi, pomo.”

”Tässä ei kai ole mitään uutta selvitettävää sen lisäksi mitä olet jo kertonut? Tarkoitin, ettei ole mitään sellaista, minkä Scowl saattaisi kaivaa esiin, mistä en vielä tiedä?”

”Kuten?”

”En tiedä, *mitä tabansa*, mikä asettaisi sinut huonompaan valoon kuin missä jo olet. Ja sanon vielä, että pikainen kieltävä vastaus rauhoittaisi minua huomattavasti.” Karen Aagaard katsoi Heloisea sarvisankaisten silmälasiansa yli.

Heloisen sielun silmissä vilisi suttuisia kuvia alastomista, hikisistä kehoista ja suolaisista suudelmista. Hän halusi kyllä auttaa asiassa, koska ei todellakaan välittänyt olla paikkaansa-pitämättömän jutun kirjoittaja. Mutta ei häntä liioin huvittanut paljastaa oman elämänsä yksityiskohtia. Eikä vain siksi, etteivät

ne kuuluneet hänen pomolleen. Hän oli myös aivan liian ylpeä myöntääkseen, että oli luottanut Martiniin.

”Ei”, hän sanoi ja laski kätensä rauhoittavasti päätoimittajan olkapäälle. ”Ei ole mitään esiin kaivettavaa. Hoidetaan tämä nyt vain pois alta, vai mitä? Missä Scowl luuraa?”

”Hänen olisi pitänyt olla täällä jo.”

Karen Aagaard työnsi päänsä toimituksen käytävän varrella olevaan isoon neuvotteluhuoneeseen. Siellä ei ollut ketään.

”Hän oli vielä autossa soittaessaan minulle, joten ehkä hän ei ole vielä päässyt perille. Ota kuppi kahvia, mutta jää tänne odottelemaan. Kerron, kun hän on talossa.”

Matkalla toimituksen minikeittiöön Heloise kulki postilokeroiden ohi. Harvoin hänen lokerossaan oli mitään, mutta tänään siellä oli iso nippu postia.

Hän kantoi kirjeet ja kupin pikakahvia työpöydälleen tutkivan toimituksen nurkkaukseen, nosti jalat kirjoituspöydälle ja repi ensimmäisen kirjekuoren auki. Sisällä oli paksu nippu, yhdeksän sivua tiivistä tekstiä, jossa paheksuttiin lapsityövoiman käyttöä Bangladeshissa. Sama teema jatkui toisessa ja kolmannessa kirjeessä, mutta neljännessä kuoressa oli pieni keltainen post it -lappu, jossa luki vain yksi sana.

Huora!

”Onpa omaperäistä”, hän sanoi ja näytti lappua kollegalleen Mogens Bøttgerille, joka istui häntä vastapäätä.

Bøttger nosti katseensa lehtiöstään ja kuittasi kommentin kulmakarvojen kohautuksella.

Heloise rutisti lapun ja kirjekuoren ja viskasi paperipallon kohti huoneen toisessa päässä olevaa paperikoria. Se paiskautui epätasaiselle kalanruotoparketille puolentoista metrin päähän maalista.

”Oletpa taitava”, Mogens Bøttger kehaisi ja nyökkäsi. ”Oliko tuossa sinulle varasuunnitelma, jos Mikkelsen antaa sinulle potkut.”

Journalisti Heloise Kaldan on keskellä pahinta painajaistaan. Tähti-reportterin lähde on paljastunut valehtelijaksi ja Kaldanin ura lähestyy paljastuksen seurauksena romahtamispistettä. Työelämänsä seinien kaatuessa Kaldan saa yllättäen arvoituksellisen kirjeen murhasta etsintäkuulutetulta Anna Kieliltä.

Konstaapeli Erik Schäfer löytää ensimmäistä kertaa vuosiin johtolangan Anna Kielin olinpaikasta samalla, kun Kielin tapauksesta kirjoittanut journalisti löydetään kuolleen kotoaan. Onko Kiel murhannut uudelleen, vai onko tappajia enemmän kuin yksi? Schäferin uppoutuessa Kielin tapaukseen jokainen yksityiskohta vaikuttaa johtavan tavalla tai toisella Heloise Kaldaniin. Uhrien kasautuessa Kaldan ja Schäfer joutuvat jäljittämään murhaajan yhdessä. Ei vain katkaistakseen murhien sarjan vaan säilyäkseen elossa.

Ruumiskukka on viiltävän jännittävän Kaldan & Schäfer -trillerisarjan ensimmäinen osa. Sarjassa Heloise ja Erik joutuvat kohtaamaan toinen toistansa verisempiä väkivaltarikoksia ja todistamaan sen, kuinka brutaali peto ihminen voi pahimmillaan olla.